

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobců: a) M. G.
b) V. G.

oba zastoupeni advokátem JUDr. Františkem Sochořem
sídlem Průmyslová 206, 674 01 Třebíč

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2025, č. j. JMK 39526/2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí soudního řízení

1. Městský úřad Znojmo jako stavební úřad vydal dne 5. 10. 2023 prvostupňové rozhodnutí (dále též „demoliční rozhodnutí“), kterým žalobci a), panu G., nařídil odstranit doplňkovou stavbu umístěnou v areálu autoopravny GOLD SERVIS na pozemku p. č. 609/8 v k. ú. Nový Šaldorf-Sedlešovice (výrobně administrativní objekt s ubytováním), protože byla

podle něj provedena v rozporu s dříve vydaným společným souhlasem z roku 2020. Proti tomu podali odvolání oba žalobci. Žalovaný obě odvolání zamítl jako opožděná, a to rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobci u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 31. 3. 2025.

2. Žalobci namítají, že pan G. sice obdržel demoliční rozhodnutí dne 10. 10. 2023, ale poučení o odvolání neobsahovalo jednoznačné uvedení běhu lhůty a způsobu jejího počítání pro každého z účastníků řízení. Jeho lhůta pro odvolání v důsledku toho činila 90 dnů. A protože odvolání podal dne 20. 12. 2023, tuto lhůtu stihl. Paní G. dokonce vůbec nebyla adresátem demoličního rozhodnutí, ačkoliv jako manželka vlastníka stavby a spoluvlastnice dotčené nemovitosti měla mít postavení účastníka řízení. Její lhůta pro podání odvolání tak běžela teprve od okamžiku, kdy se o vydání rozhodnutí dozvěděla, a činila 1 rok. Také ona tuto svou lhůtu stihla. I kdyby ale skutečně byla obě odvolání opožděná, měl žalovaný zvážit prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu, a to s ohledem na princip proporcionality a zákazu libovůle. Odstranění stavby představuje závažný zásah do vlastnických práv, řízení trvalo velmi dlouho a žalobci byli v dobré víře ohledně možnosti dodatečné legalizace své stavby. Ani obec jako dotčený orgán územního plánování ve svém stanovisku z března 2025 k možnosti dodatečného povolení stavby neprojevila žádné výhrady. Dodatečnému povolení stavby tak nic nebrání a není nutné nařizovat její demolici. Konečně poslední výhrada žalobců spočívá v tom, že demoliční rozhodnutí nestanovuje konkrétní technické podmínky pro odstranění stavby. Stavební úřad nenařídil panu G. jako povinnému předložit projekt bouracích prací ani konkrétní postup demolice, takže odstranění stavby nelze realizovat, a výsledné rozhodnutí je vágní a nevykonatelné.
3. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.
4. Krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 28. 4. 2025.
5. Ve věci proběhlo dne 28. 8. 2025 na žádost žalobců ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích. Krajský soud zamítl jediný důkazní návrh žalobců – stanovisko obce Nový Šaldorf-Sedlešovice ze dne 31. 3. 2025 k možnosti dodatečného stavebního povolení stavby žalobců, protože nikterak nesouvisel s řešenou právní otázkou (opožděnost odvolání). Navíc bylo vydáno až po vydání napadeného rozhodnutí, takže nemohlo hrát žádnou roli při přezkumu jeho zákonnosti.

II. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba **není důvodná**.
7. Odvolání obou žalobců byla skutečně podána opožděně. Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad doručoval demoliční rozhodnutí samostatně jak panu G., tak paní G. (na tutéž adresu), a to prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb. Ve spise jsou k oběma žalobcům založeny doručky, z nichž vyplývá, že poštovní doručovatelka jim v místě jejich bydliště zanechala dne 13. 10. 2023 výzvy k vyzvednutí uložených zásilek s poučením o následcích nevyzvednutí a dne 27. 10. 2023 jim oběma nevyzvednuté zásilky vložila do domovní schránky. K doručení demoličního rozhodnutí tedy u obou žalobců došlo tzv.

fikcí (§ 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), a to dne 27. 10. 2023. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání jim oběma uplynula dne 7. 11. 2023.

8. Dne 28. 11. 2023 se pan G. dotazoval na stavebním úřadu, kdy a jakým způsobem mu bylo doručeno demoliční rozhodnutí. V odpovědi ze dne 19. 12. 2023 stavební úřad stručně a srozumitelně výše uvedený postup doručování vysvětlil a uvedl, že demoliční rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 11. 2023. Na to podle všeho žalobci bezprostředně nijak nereagovali, neboť ve spise je ke každému z nich založeno pouze jediné odvolání, přičemž obě tato odvolání jsou shodně datována až dnem 28. 1. 2025 a téhož dne byla osobně podána na Městském úřadu Znojmo. Jde tedy zcela jednoznačně o odvolání podaná pozdě. A žádné své předchozí odvolání žalobci v těchto svých podáních nezmiňují. S tím přišli teprve v žalobě, k níž ovšem přiložili pouze svá odvolání ze dne 28. 1. 2025. Jejich tvrzení, že pan G. podal nějaké dřívější odvolání již dne 20. 12. 2023, se tak soudu jeví již na první pohled jako nepravdivé a účelové.
9. Prodleva s podáním odvolání je v tomto případě tak dlouhá (více než rok), že ani nemá smysl řešit, zda mohlo dojít k prodloužení odvolací lhůty na délku 90 dnů, případně 1 rok. Ani to by totiž žalobcům nepomohlo. Jen stručně proto krajský soud poznamenává, že k žádnému takovému prodloužení zcela jistě nedošlo. Demoliční rozhodnutí doručil stavební úřad řádně a v souladu se zákonem zvláště každému ze žalobců – tedy samostatně panu G. i paní G. A poučení o oprávněném prostředku v něm uvedené obsahuje všechny zákonné náležitosti, je zcela standardní a srozumitelné. Jasně hovoří o lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Pokud si je snad žalobci nesprávně vyložili (ovšem ani nevysvětlují, v čem měla vlastně nejasnost spočívat), není to důvodem k prodloužení odvolací lhůty, jak správně uvádí žalovaný ve svém vyjádření k žalobě (žalovaný zde přílehavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, čj. 3 As 85/2012-18).
10. Protože žádné z obou opožděně podaných odvolání neobsahuje ani náznak žádosti o prominutí zmeškání lhůty k učinění úkonu, nemohl žalovaný zmeškání lhůty prominout. Podle § 41 správního řádu je totiž žádost účastníka nezbytnou podmínkou k tomu, aby správní orgán zmeškání lhůty prominout mohl. Nadto žalobci ani neuvádějí žádné objektivní závažné důvody, které by jim ve včasné podání odvolání bránily. Tvrdí pouze, že jim rozhodnutí nebylo řádně doručeno a obsahovalo vadné poučení, což je ale v naprostém rozporu s obsahem správního spisu.
11. Předmětem soudního přezkumu byla v tomto případě pouze otázka, zda žalobci podali odvolání včas, či pozdě. Odvolací orgán nemůže opožděné odvolání považovat za včasné a věcně se jím zabývat jen na základě nějaké vlastní úvahy, která by brala v potaz dobrou víru odvolatele apod. Marne jsou proto všechny výtky žalobců, které se otázky včasnosti odvolání netýkají a směřují vůči zákonnosti či správnosti demoličního rozhodnutí. Jen pro úplnost a zvýšení přesvědčivosti svého rozsudku proto krajský soud dodává, že ani tyto námitky nejsou důvodné.
12. Žalobci tvrdí, že byly splněny všechny podmínky pro dodatečné povolení stavby, což zakládalo jejich dobrou víru právě v takovýto výsledek řízení. Zamlčují ovšem, že o dodatečné povolení v minulosti žádali. A že sami mohou za neúspěch této své žádosti, neboť k ní nedoplňovali potřebné náležitosti a stavební úřad musel řízení o ní zastavit. Lhůtu k doplnění jim přitom stavební úřad na jejich žádost prodloužil o více než půl roku, ale žalobci ani tak požadované náležitosti nedoplňovali. V důsledku toho spoluodpovídají

i za délku celého řízení o nepovolené stavbě a těžko by se jí tak mohli dovolávat ve svůj prospěch. A konečně demoliční rozhodnutí – v rozporu s tím, co žalobci tvrdí – obsahuje celkem osm konkrétních podmínek pro odstranění stavby. Mezi nimi i tu, že ještě před zahájením bouracích prací si povinná osoba obstará k odstranění stavby závazné stanovisko příslušného orgánu ochrany životního prostředí a předloží stavebnímu úřadu návrh technologického postupu demolice.

III. Náklady řízení

13. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobci před soudem neuspěli (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 8. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu